

Drónok

Egy pillanatra azt hitte, a sávtartó automata rezgettette meg a kormányt, gyorsan előredőlt, és a szélvédőn keresztül tágra nyílt szemmel meredt az idegesen villódzó választóvonalra. Nem tért ki a sávból, a szinte üres autópálya pedig nyílegyenes unalommal pörgött előtte, mint egy filmszalag, ami végtelen sok azonos látványt rögzítő képkockából áll. Nem a kormánykerék rezgett, hanem a keze remegett, még akkor is, amikor a halántékát kezdte masszírozni. Az elektromos motor tompa zümmögése úgy hasított a fejébe, mintha a vezetőülésen át hirtelen őt is rákapcsolta volna az autó fedélzeti számítógépe az utasfülke alatt heverő akkumulátorkötegre. Akkor már inkább szóljon valami zene, gondolta, de mi? A kocsik applikációi között volt több zenemegosztó is, és a telefonjáról is beindíthatott volna bluetooth-on keresztül bármit. De a legkevésbé sem volt kedve most válogatni, még csak végiggondolni sem, hogy mit hallgathat, hiszen akármit hallgathat, ha akar. A világ végtelen zene- és zajkínálata ott kopogtat végül is a kocsik érintőképernyője mögött, és nincs olyan szimfónia, olyan koncertfelvétel, olyan bonus track vagy olyan poszttesztétikus ricsaj, ami ne lenne elérhető két-három ujjbegykoppintással. Csak hát nem kellett semmi ebből az egészből, pláne nem a tét nélküli válogatás hervasztó kényszere. Mennyivel jobb volt, amikor a kesztyűtartóban heverő három kazetta közül kellett válogatni, ez jutott az eszébe, aztán meg hogy kurvára nem volt jobb, és újra megnyomogatta a halántékát, bár ez egyáltalán nem segített a másnaposságán.

Mivel jobb ötlete nem támadt, végül is a rádiót kapcsolta be, és gondolkodás nélkül rábökött az egyik csatorna logójára, amelyiknek a neve ismerős volt valamennyire. Magyar slágerzene szólalt meg, valami duett, hallgatta pár pillanatig. A női és a férfi hang ügyefogyott rímekben, tulajdonképpen arról énekelt virágnyelven, hogy nagyon szeretnének baszni, legalábbis neki ez jött le belőle, inkább rákoppintott egy másik csatornára. Ezen meg egy több évtizeddel korábbi szám ment éppen, gyerekkorából volt ismerős a dallam, és már akkor is retrónak számított. Eleve szar volt, és az idő csak rontott rajta, gondolta, mégsem kapcsolta el azonnal. Egy réges-régi nyáron mindenki erre táncolt a vízparti diszkókban, csak hát ez már így utólag senkinek sem válik a dicsőségére. Megint csatornát váltott, a következőn nem zene szólt, hanem egy interjú közepén jártak éppen, a kérdező fiatal női hang ott tartott, hogy milyen előképek alapján csinált valamit a válaszadó. Hogy pontosan miről volt szó, nem derült ki, de egy kissé kásás hangú férfi arról kezdett beszélni, hogy a természetben fellelhető rajokat vették mintának, ezeket tanulmányozták, a méheket, darazsakat, illetve a legalaposabban a vándormadarakat. Arra voltak kíváncsiak, folytatta, hogyan viszonyul a csoport mozgása az egyes egyedek dinamikájához. Amikor idáig eljutottak, inkább kikapcsolta az egészet, és az elektromos motor álmosító zümmögésében vezetett tovább.

A szokatlanul enyhe őszi délután jellegtelen színekkel töltötte fel a tájat. És nemcsak az autópálya agresszívan semleges formáit, de a távolabbi részleteket is mintha épp most forgatta volna ki az idő a legutolsó látható tulajdonságaiból. Elvileg ilyenkor kellene a legragyogóbb vörös és sárga színekben pompázni a lomboknak, csak hogy errefelé lombok sem nagyon voltak, vagy ami mégis akadt, halványbarna bágyadsággal csüngött az ágvégeken. Az előző napi szertartás jutott az eszébe, és hiába nem telt még el huszonnégy óra sem, úgy ugráltak a temetés képei a fejében, mintha archív felvételt nézne. Egyáltalán, temetés volt ez valójában, vagy mi erre a pontos kifejezés? Hiszen nem temettek el semmit, pláne senkit, a szó szoros értelmében. Miközben ezen gondolkodott, megelőzött egy ezüstszerű tartálykocsit meg egy öreg Suzukit. Történésnek mondjuk elég kevés volt mindez, de legalább a kezeit minimálisan meg kellett érte mozdítania. Lábaival közben egy nemlétező ritmust dobolt a puha padlókárpiton, a tempomat pedig tette a dolgát szépen, hozzá sem kellett érnie a pedálokhoz.

A délkelet felől érkező autópálya, amin ő haladt, egy idő múlva finoman ívelni kezdett, majd egyre erősebben kanyarodott, kissé mintha meg is dőlt volna, hogy végül egy lassító szakasz után beletorkolljon az északkeletről érkező pályába, és eleinte öt-hat sávval, majd fokozatosan szűkülve haladjon tovább nyugati irányba. Ezeket a lassítókat egyébként éppúgy figyelmen kívül hagyta, mint gyakorlatilag az összes többi táblát a szalagkorlátok mentén, illetve az úttest felett átívelő sebességellenőrző kapukat is. Nem arról volt szó, hogy nem látta őket, tulajdonképpen mindet alaposan megnézte, unalmában nem is nagyon tudott mást tenni, csak épp nem gondolta, hogy bármelyik is rá vonatkozna, hozzá szólna, őt akarná figyelmeztetni bármire.

A kérdésre, amit már jóval a temetés előtt feltett magának, vagyis hogy mit kellene éreznie az egésszel kapcsolatban, továbbra sem volt kész válasza. Mivel zsigerileg nem érzett semmit, racionális érveléssel próbált előkaparni magából valami reakciót, de ezzel sem jutott sokkal előrébb. Tragikus, persze, de hogy neki ebben a tragédiában mekkora a részesedése úgymond, az erős kérdés volt. Úgy próbálta felfogni, mint valami piaci tranzakciót. Ennek a tragédiának kétségtelenül nem ő volt a többségi tulajdonosa, de azért volt benne némi érdekeltisége mégis, amire a múltja, a közös múltjuk volt a fedezet, és amit az azóta eltelt idő sem inflált el teljesen. Mégsem volt képes magában gyászra váltani ezt a részesedést valamiért, és ez a tény azért elméleti problémaként is érdekesnek tűnt.

A többiek láthatóan nem akadékoskodtak ennyit az érzelmeikkel, úgy lapogatták egymás vállát meg az övét is, mintha valóban vigaszra szorulnának. A régi törzshelyükre szervezett esti gyásziváson egy idő után akadt, aki egyenesen könnyekben tört ki. Már ez is eleve mennyire elbaszott ötlet volt, hogy menjenek oda inni, mintha a helyek nem épp annyit változnának, mint az emberek, vagy még annál is többet. Ez nem ugyanaz a kocsmá volt, nem ugyanazok a srácok, nem ugyanaz a pia. Egyáltalán, mihez képest ugyanaz? Mintha lett volna egy korábbi, valódiabb életük, holott semmivel sem volt valóságosabb az, ami régen történt, mint ami éppen ott zajlott, vagy ami történhetett volna bármikor az időben bárkivel közülük. A háttérben biliárdozás meg csocsózás közben rajtuk röhögő kamaszok képe sokkal erősebben hatott rá, mint a saját úgynevezett gyászoló barátaié. Lehet, hogy több köze is volt azokhoz a suhancokhoz, mint a

taknyukat-nyálukat összefolyató pocakos faszikhoz, a srácokhoz, miért is ne, gondolta. Aztán mégis lehiggadt hirtelen, és arra jutott, a másnaposságtól kavarg ez a sok zagyvaság a fejében.

Mégiscsak inkább zenét kellene hallgatni, gondolta, de továbbra sem tudta rávenni magát a válogatásra, inkább az ujaival dobolt a kormánykeréken, hátha azzal is jobban telik az idő. Aztán, ahogy egy pihenőhelyhez közeledett, látta, hogy a megálló túlsó végén, a kihajtónál ácsorog valaki. Mi az istent keres ott vajon, kész életveszély. Rögtön eszébe jutott az a statisztika, amit néhány napja olvasott, hogy a leállósávban átlagosan húsz percünk van életben maradni. Nem mintha ebből bármi is következne, különösen egy olyan gyér forgalmú napon, mint amilyen ez is volt. Mindenesetre tényleg állt ott valaki, és ahogy az autójával közeledett hozzá, az alak fel is emelte a kezét, és mintha egy-két lépést tett volna a sáv belseje felé. Reflexből elhúzta a kormányt, de közben a fékre is rálépett finoman, és ahogy lassulva elhaladt mellette, látta már, hogy egy stoppos az, egy lány, hátizsákkal. Önkéntelenül kitette az indexet jobbra, és lehúzódva megállt a szalagkorlát mellett. Kellott néhány pillanat, amíg a lány odaért a kocsihoz, a férfi a visszapillantó tükörben figyelte, hogyan szedi a lábát a másik.

– Szia, nekem álltál meg? – kérdezte a lány kipirult arccal, ahogy benézett a leengedett ablakon.

– Ki másnak? Ül be nyugodtan.

A férfi lopva megnézte magát is a tükörben. Mielőtt megállt, nem volt rá ideje, olyan hirtelen jött a döntés, jobban mondva nem is döntés volt ez, az valami tudatosságot feltételezett volna, ő viszont úgy állt meg, hogy végig sem gondolta, mit csinál. Nem szokott stopposokat felvenni, általában egyedül szeret utazni, ne kelljen senkihez szólnia, és hozzá se szóljon senki. Ha egy kollégáját kell magával vinnie, az is inkább nyűg szokott lenni, mint kellemesen töltött közös idő. Most mégis itt állt, és gyorsan igazított egyet az inge gallérján, amit kissé elnyomott az ülés.

– Nem gondoltam volna, hogy meg fogsz állni – mondta a lány, miközben bekötötte magát.

– Miért nem?

– Hát, az ilyen kocsik, mint ez, nem nagyon szoktak...

A férfi hümmögött egyet, jobb válasza nem volt, aztán egy félmosollyal megvonta a vállát.

– Mindenesetre most így történt, mehetünk?

A koci egy élesebb zúgást hallatva meglódult, aztán mélyebb zümmögésre váltva felgyorsított, mielőtt besorolt volna a külső sávba. Azt követően, hogy megállapították, nagyjából ugyanoda akarnak eljutni, elakadt a beszélgetés. A férfi úgy tett, mint aki a vezetésre koncentrál, de közben óvatosan oldalra pillantott néha, hogy felmérje az utasát. Fiatal lány volt, a húszas évei elején járhatott, de volt benne valami érett, sőt, túlérrett vonás is, már amennyire egy-egy elkapott rezdülésből ezt meg tudta állapítani a férfi. Végül is egész szép volt, csak ahogy a mostani huszonévesek, ő is inkább takargatni látszott a szépségét, semmint kiemelni, legalábbis a férfinak ez volt a benyomása. Semmi smink, simán vállra eresztett haj, bő dzseki és a nyolcvanas éveket idéző farmer tornacipővel, meg egy rettenetes frottírzoknival. Régebben az ilyen lányokról rögtön azt lehe-

tett gondolni, hogy valami művészkék, de mióta mindegyik így néz ki, ez sem ilyen egyszerű. Mindenesetre nem akarta túl hosszan bámulni, és egyébként is, ha hosszan nézné, sem deríthetne ki róla többet, gondolta.

A lány, úgy tűnt, még mindig zavarban volt, amiért egy ilyen autóba keveredett, legalábbis összehúzott válla meg az ölébe préselt kezei, melyekkel görcsösen szorította két térde között tartott vászon hátizsákja fülét, valami ilyesmirel árukkodtak. Olyan feszülten ült ott, mintha bármikor kiderülhetne, mégsem idevaló, és azonnal kiszállíthatnák emiatt.

– Gyakran stoppolsz? – kérdezte a férfi, aztán kényszeredetten megköszöri a torkát.

– Mit jelent a gyakran? – húzta föl a szemöldökét a lány. – Te gyakran veszel fel stopposokat?

– Nem igazán – felelte a férfi, és ismét a halántéka felé nyúlt, de azán mégsem kezdte el masszírozni magát, inkább tétován visszaeresztette a kezét a kormánykerékre.

Még mielőtt beszállt volna a lány, a lehúzott ablakon keresztül alaposan végigmérte a férfit. Már az autó miatt volt egy erős elképzelése, amit aztán a vezető látványa a legkevésbé sem cáfolt meg. Fáradt, negyvenes arc bámult vissza rá, enyhén színtelen, pergamenszerű bőr, erősen mélyülő ráncok a szem körül, miközben a tekintet még elég friss, elég fürge valahogy. Szépen ápolt borosta, elegáns ing, egy sikeres, de sehova sem tartó élet apró jelei rejtőznek minden részletében. Huszonévesen az ember képtelen irgalmat érezni a kétszer olyan idősök iránt, és a lány nem is érzett semmi effélét. Az enyhén fás parfümillat, ami belengte az autót, nem volt a lány ellenére, a férfi fehér inge, fekete nadrágja és a vezetőülés fejtámlája mögé szerelt vállfán ringatózó szintén fekete zakó viszont erős viszolygást keltett benne.

– Jól sikerült a tárgyalás? – kérdezte hirtelen.

– Hogy mondd?

– Gondolom, üzleti úton vagy – felelte a lány, és tüntetően végigmérte a férfit.

Nem sokkal előttük két kamion foglalta el az autópályát. Elvileg nem lenne szabad előzgetniük egymást, de alighanem az üres út miatt most megengedték maguknak a sofőrök ezt a manővert. Csakhogy nagyjából ugyanolyan tempóval haladtak, vagyis elképesztően lassan jutott csak a másik elé a belső sávban igyekvő gép. Muszáj volt mögötte lelassítani, és ez most szinte elviselhetetlen toporgásnak tűnt az eddigi zavartalan száguldás után.

– Kivételesen nem erről van szó – felelte a férfi savanyúan, aztán erőteljesen rálépett a gázra, ahogy a kamion kihúzódott előle, és fél szemmel elégedetten nyugtázta, hogy a lány a hirtelen gyorsítástól jobb kezével végre elengedte a hátizsákját, és a kapaszkodót kezdte szorítani az ajtón. – Temetésen voltam.

– Aha, bocs – mondta a lány, és elengedte másik kezével is a hátizsákját, ami lassan becsúszott a bokái közé. – Rokonén?

– Nem – felelte a férfi. – Egy volt osztálytársam halt meg. – Aztán nyelt egyet, és még hozzátette: – Jó barátom volt régen.

A lány érezte, hogy elvörösödik az arca, de nem akarta, hogy a másik észrevegye, elszégyellte magát, elfordította a fejét, és mint akinek nincsen több kérdése, szóltanul bámult kifelé az ablakon. A síkság háttérében futó hegyvonulatot néz-

te, ez alighanem a Mátra, gondolta, és akkor az ott, amelyiknek az a pálcika van a tetején, nyilván a Kékes. Innen nem is tűnik olyan alacsonynak.

– Az ott a Kékes szerinted? – kérdezte hirtelen visszafordulva a férfi felé.

A másik a kormány fölött előrehajolt kissé, és egy pillanatra elnézett a hegyek felé. – Azt hiszem, igen – mondta aztán.

– Innen nem is tűnik olyan kicsinek – vágta rá a lány.

– Tényleg nem – felelte a férfi, és közben a lányra nézett, még mindig ott de-rengett némi pír az arccsontja fölött. – Ahhoz, hogy kicsinek érezd, egész közel kell menni.

Fogalma sem volt, ezt miért mondta, és inkább vissza is dőlt gyorsan az ülés-be. A hegyek körül már egész erőtlennek tűnt a nap fénye, az ég kékje piszkos-szürkébe fordult, mintha valahol a magasban egy hatalmas, kopott pokrócot húznának feléjük irgalmatlan lassúsággal. A kocsi-ban beállt hallgatást hirtelen a hangfalakba továbbított telefoncsöngés hasította ketté. Az autó rendszerére magától rákapcsolódó készülék automatikusan a kihangosítón szólalt meg, az érintőképernyőn pedig a hívó neve kezdett villogni. A férfi egy darabig zavartan nézte a nevet, aztán rátapasztotta ujját az áthúzott hangszórójelre.

– Nyugodtan vedd fel – mondta a lány.

– Nem kell – felelte a férfi. – Ez is egy volt osztálytársam. Gondolom, csak azt akarja tudni, minden rendben van-e a tegnap után. – De ahogy ezt kimondta, meg is bánta, hiszen semmi oka nem volt a magyarázkodásra. A lánynak viszont tetszett, hogy ezt mondta, mert valami olyan érzékenységet vélt kihallani a másik hangjából, aminek a vállalását feltétlenül korszerű férfierénynek gondolta.

– Sajnálom, ami a barátoddal történt – szólalt meg a lány egy idő után. Majd kissé oldalra biccentett fejével hozzátette: – Természetesen nem akarok úgy tenni, mintha rám tartozna, de ha beszélni szeretnél róla...

Egyszerre volt a hangjában valami kellemes és nyugtalanító. Nagyon magától értetődően, őszintén jutott el oda, hogy rákérdezzen, mi történt, ebben nem volt tola-kodó, ugyanakkor akadt a felajánkozásában valami zavaró rutinosság is. Biztosan nem először van ilyen szituációban, ki tudja, gondolta a férfi, a végén még kiderül, hogy pszichológia szakra jár. A hirtelen feltámadt bizalmasabb hangütést mindenesetre nem akarta elszalasztani a férfi, sőt, az jutott eszébe, hogy jó lenne még rátenni egy lapáttal valahogy.

– Öngyilkos lett – vágta rá hirtelen. – Felkötötte magát a garázsban éjszaka, miközben a családja odafent aludt a házban.

A lány szisszent egyet, beharapta az alsó ajkát, és zavartan járatta körbe a tekintetét a műszerfal előtte elterülő grafit-szürke domborulatán.

– Szörnyű, ez igazán szörnyű... – motyogta, de nem is annyira a váratlanul brutális információtól jött zavarba, hanem attól, hogy nem tudta rögtön, hogyan reagáljon rá. Mindig úgy gondolt magára, mint akinek ösztönösen jó érzéke van a nehéz helyzetek kordában tartásához, most meg fogalma sem volt, hogy mit kéne mondania. – Mikor történt? – kérdezte végül, bár érezte, ennél azért tudna jobbat is.

– Múlt hét elején – mondta a férfi. – Legalábbis a felesége nekem ezt mondta a telefonban, amikor felhívott a hírrel.

Miközben meggyőző magabiztossággal adta elő a történetet, arra gondolt a férfi, Tamás vajon haragudna-e érte, hogy egy kissé megbolondítja a valóságot.

A régi Tamás biztosan nem, sőt, ha vele együtt ülne itt a kocsiában, még jobban adná alá a lovat. De hogy az a Tamás, akinek a hamvait végül is szétszörták tegnap a városi köztemető erre kijelölt sarkában, mit gondolna, fogalma sem volt.

– Gyerekeik is vannak? – kérdezte a lány.

– Igen, kettő, a nagyobb lány, Zita, a kisebb fiú, őt Szabolcsnak hívják.

Egy pillanatra összerándult a férfi gyomra, ahogy zsigerből bement a saját gyerekei nevét, de ebbe legalább nem fog belezavarodni, gondolta végül. Meg a gyászos hangulat átéléséhez sem volt épp haszontalan, hogy a saját gyerekeit idézte fel magában.

– Borzasztó lehet nekik – mondta a lány.

– Az, nagyon borzasztó – bólogatott a férfi, és talán egy kissé könnybe is lábadt a szeme, annyira átérezte a dolgot.

– Van valaki, aki segít nekik?

– Igen, szerencsére a nagyszülők is ott vannak, meg barátok is...

– És szakemberek esetleg?

Ezt olyan hangon kérdezte a lány, hogy a férfi most már tényleg arra kezdett gyanakodni, valami terapeutanövendővel van dolga.

– Nem hiszem, hogy bármilyen szakember többet tudna most tenni, mint egy jóbarát – mondta egy lemondó legyintés kíséretében, és izgatottan várta, mivel akarja majd meggyőzni a lányt.

– Persze, a barátok nagyon fontosak. De a gyászmunkában nagy segítség lehet egy hozzáértő külső személy, hidd el.

Gyászmunka, forgatta magában elégedetten a kifejezést a férfi, helyben vagyunk. De nem akarta túlfeszíteni a húrt, úgyhogy csak annyit mondott: – Biztos lesz ilyen segítség is, most sokan odafigyelnek rájuk.

Odakint a forgalom lassan kezdett sűrűsödni, ahogy egyre közelebb értek a fővároshoz. Közben azzal a magabiztossággal ereszkedett le a szürkület, amivel csak egy októberi este tud beállni. Telt, zsiros félhomály borult a tájra, és mint egy óriási tenyér, egyre keményebben préselte a talajhoz a fényeket. A férfi épp mondani akart valamit, amikor ismét megszólalt a telefonja, de ezúttal egy másik név villogott az érintőképernyőn. A lány újra biztatóan bólintott, hogy vegye csak fel, de a férfinak esze ágában sem volt. Pedig jó lett volna, ha megteheti, sőt, egyenesen életbevágó, a válóperes ügyvéd hívta ugyanis, és erre a telefonra várt már jó ideje tőle. Úgy viszont, hogy a lány ott ült mellette, nyilván nem beszélhetett az ügyvéddel, még akkor sem, ha a kihangosítóról lecsatlakoztatta volna a készüléket. Idegesen ismét az áthúzott hangszórójelre koppintott, de most nem fűzött semmilyen megjegyzést a dologhoz. A csend üvegszerűen megkeményedett a két ember között, és egyik sem volt képes hirtelen megrepeszteni. Szótlanul surrogtak alattuk az akkumulátorok, amelyek a kocsi hajtották, és az energialeadás gondosan körbezárt rendszerének tetején az idegenség nem várt súllyal telepedett rájuk.

Az autópálya ezen a szakaszon hosszú, komótos lejtőbe billent át, amelynek a távoli végén, valahol a sötétség túloldalán a nagyváros fényei is felbukkantak már. De azoknál jóval közelebb egy benzinkút óriási neon cégtáblája lebegett az úttal mellett.

– Ha nem gond, megállnék itt egy pillanatra.

– Persze, ahogy neked jó – felelte a lány.

A férfi a kutaknál várakozó kocsikat megkerülve közvetlenül a töltőállomáshoz tartozó bolt mellé kanyarodott. Miután leparkoltak, előhúzta a telefonját, idegesen lapozgatott rajta néhányat, aztán hátranyúlt a zakójáért, és odakint, a csípős szélben rögtön magára kapta.

– Nyugodtan várj meg itt, vagy ha gondolod, igyál egy kávé.

– Kösz, azt ilyenkor már nem szoktam – válaszolta a lány. – Megvárlak inkább.

– Nem fog sokáig tartani.

Miközben a férfi a fülére tapasztott készülékkel befordult a kis épület sarkán, a lány végigjáratta tekintetét a kocsit körbekerítő látványon. A sárgás neonderengést itt-ott kék foltok törték meg, néhány reklámtábla villódzása távolabbról szinte olyan érzetet keltett, mintha a levegő lüktetne az épület körül. Kicsit messzebb egy buszparkoló kiszélesedő aszfaltcsíkja terült el, majdnem üresen, csak egy felnyitott oldalú turistabusz álldogált a közelebb eső felében, körülötte dohánysző fiatalok tébláboltak kisebb-nagyobb csoportokban. Kisvártatva egy család lépett ki a benzinkút épületéből, négyen voltak, és mintha valami egyenruha része volna, mindannyian szürke melegítőnadrágot viseltek, hozzá a férfiak kapucnis pulóvert, a két nő, vélhetően anya és lánya pedig ujjatlan pufidzsekit. Amint észrevették a kocsit, a férfiak egyből közelebb léptek hozzá, és a nőknek mutogattak valamit. Nem magyarul beszéltek, de a gesztusaik alapján felizgatta őket az autó látványa. A lány tágra nyílt szemmel figyelte odabentről a jelenetet, a két föl-le hajlongó tagbaszakadt fickót és mögöttük az őszinte érdeklődést nagyon szerény színészi tehetséggel mímelő nőket. Aztán az egyik férfi tekintete találkozott az övével, és úgy összeresztent, mint valami gyerek, akire a sarkon ráhugtak a tréfás kedvű barátai. Egy pillanatnyi zavar után végül hangos röhögésben tört ki a pasas, és a többiek is széles vigyorral nyugtázták a helyzetet. Összevissza álló, hiányos fogsorok villogtak egy darabig a neonlámpák előnytelen fényében, aztán ledülöngélt a társaság a színről.

A lány ismét egyedül maradt, a férfinak egyelőre nyomát sem látta, elővette ő is a telefonját, nyomkodta egy darabig, majd unottan visszacsúsztatta a kabátja zsebébe. Összefonta maga előtt a karját, majd egy hirtelen ötlettel előrenyúlt, és megpróbálta a kocsi kijelzőjét bekapcsolni, hátha legalább valami zenét hallgathat, ki tudja, meddig nem jön még vissza a férfi. A képernyő ki is világosodott, de a menüt nem sikerült behoznia rajta, óvatosan igyekezett piszkálni az ikonokat, nehogy félrenyomjon valamit. Végül megnyílt egy új ablak, aztán még egy és még egy. Hirtelen mintha valami útvesztőbe vezették volna az ujjbegyei, a lány már abban sem volt biztos, hogy mit is keres tulajdonképpen. A nagyobb baj az volt, hogy kilépnie sem sikerült, a végén meg már egészen elkeseredetten nyomogatózott mindent, amitől a kijelző újbóli elsötétülését várta. Az nem történt meg, de véletlenül rábökhetett a kesztyűtartót nyitó opcióra is, mert egy finom kattánás után lassan a térdére ereszkedett a tároló ajtaja. A lány előrébb hajolt, hogy legyen helye kézzel visszazárni az ajtót, és akkor vette észre a piros kartonból kivágott szívet. Mosolyogva, ártatlan érdeklődéssel fordította be maga elé, egy fotó volt ráragasztva, a fotón pedig a férfi állt középen, két karján egy-egy gyerekkel, egy kislánnyal és egy kislánnyal. A lány önkéntelenül megfordította a szí-

vet, hogy elolvassa, mit írtak a hátuljára: „Nagyon hiányzol nekem apuci, meg Szabolcskának is. Zita”.

A lány visszacsúsztatta a szívet, és bezárta a kesztyűtartót. Megfogta a hátizsákja fülét, mint egy erőtlen, de mégiscsak ismerős kezet, majd ismét elengedte. A homlokát dörzsölve gondolkodott egy darabig, aztán az autó mellett megjelenő alak hangjára összerezdülve nézett fel. Nem az ő sofőrje volt, csak egy idegen, aki nagyon vehemensen magyarázott valamit a telefonjába. Újra megragadta a táskája fülét, de ezúttal már nem habozott tovább, kiszállt a kocsiból, körülnézett, aztán egyre gyorsuló léptekkel elindult a nem messze várakozó busz felé.

Miközben a férfi odabent két dobozos üdítőt a kezében tartva álldogált a pénztár előtti sorban, arra gondolt, elmondja a lánynak, hogy igazából csak kitálalta ezt a dolgot a régi barátja öngyilkosságáról. Lehet, hogy csak az ügyvédtől hallott jó hírek miatt jött rá ez az őszinteségi roham, mindenesetre most úgy gondolta, megértené a lány. Persze, nem volt szép dolog, de majd kimagyarázza magát, és az talán jó érv, hogy Tamás kamaszkorukban imádta az ilyen morbid átveréseket. Hányszor beadta különböző tanáraiknak, hogy meghalt valamelyik nagyszülője, és ő a gyásztól nem tudott felkészülni. Meg különben is, a valóság sosem annyira érdekes, gondolta a férfi, egy családapa öngyilkossága az valami, az rettenetes, de az, hogy egy egyedülálló negyvenes fickó, aki ráadásul túlsúlyos, láncdohányos és bizonyos sztenderdek szerint kétségtelenül alkoholista is, egyszer csak összeesik az albérlétéhez vezető lépcsőházban, és mire bárki észrevenné, már nem lehet rajta segíteni, ez ugyan kinek a lelkét törné össze? Hirtelen szívmegeállás, hát igen, pont úgy hangzik, mintha azt mondanák, hogy tökéletesen mindegy, miben haltál meg.

Az üres kocsi előtt egy pár másodpercre megtorpant a férfi, aztán zavartan nézett körül a kihalt parkolóban, és az épület sarkához lépve sem látta sehol a lányt. A távolban egy turistabusz prüsszögése hallatszott, és ahogy a férfi hunyorgva abba az irányba fordult, mintha a záródó buszajtóban egy ismerős dzseki, egy nemrég látott vászon hátizsák elmosódott foltja tűnt volna el épp a szeme előtt. Az üdítős dobozokat a padkára tette, és dideregve járt még egy kört a biztonság kedvéért az épület körül, de a lánynak teljeseen nyoma veszett. Visszaült a kocsiba, és kinyitotta az egyik üdítőt. Lassan kortyolta a cukormentes, de édesítőszerrel és ízesítőkkal alaposan telenyomott italt. Aztán elindította a kocsit, és szinte hang nélkül, mintha lopakodna, kigördült a benzinkútról.

A város előtti bevezető szakaszon már otthonosan sűrű forgalom vette körül. Még tudta használni a tempomatot, de a távtartó automatika egyre gyakrabban fékezte le az ő hozzájárulása nélkül is az autót. Egyszerre járt túl sok minden az eszében, és közben azt érezte, egyiknek sincs igazából jelentősége. Hogy a fejében örvénylő gondolatfoszlányok zaját elnyomja, megint megpróbálkozott a rádióval. Az a csatorna jött be, amit még délután utoljára hallgatott. Épp egy politikai vita ment, de tökéletesen hidegen hagyta, hogy miről folyik a nem különösebben élénk eszmecsere. Csak annyit akart, hogy emberi hangok töltsék meg az autót, szavak, mondatok, köhintések és hűmmögések szövete tekeredjen a feje köré, akár egy könnyű, mintás kendő. Nem az értelem kellett neki, csak a tónus, és erre végül is alkalmas volt ez a csatorna. A vitát egy rövid ajánló követte, aztán időjárás-jelentés, majd ismét a stúdióba kapcsoltak. Egy mélyebb, alig-

hanem jó pár év dohányzástól érdes női hang szólalt meg, és arról kezdett beszélni, hogy nap közben már többször beszámoltak róla, de jelenleg is tart egy drónkísérlet valahol Budapest külvárosa fölött. Aki az M3-as bevezetőjén megy éppen, vagy az M0-s keleti szakaszán, és különös, világító rajt lát az égen, ne ijedjen meg, mondta a nő, és ne gondolja, hogy UFO-kat lát. Csak a Műszaki Egyetem kutatói kísérleteznek azzal, hogy egy önálló drónraj milyen módszerben tud a leghatékonyabban közlekedni, együttműködni, önálló mozgással bíró csapatként repülni.

A férfi hallgatta még egy ideig a rádiós magyarázkodását, az volt az érzése, a bemondónak fogalma sincs arról, hogy mi ez az egész, amiről őt most beszélni kényszerítik, de ehhez képest végül is egész szépen lehozta a műsort. Pár perc után persze dögunalmas volt ez is. A férfi ismét kikapcsolta a rádiót, aztán egy rövid időre mégis közelebb hajolt a szélvédőhöz, és összeráncolt homlokkal nézett végig a külváros fölött. Hátha tényleg épp itt repülnek azok a drónok, gondolta, de ameddig ellátott, hibátlanul sötét volt az égbolt.